

[Christmas Møller.]

Venstre vil stemme for en Finanslov med Forsvarsparagraffer, som Venstre selv erkender er fuldkommen urimelige. Vi vil søge Fejlen rettet paa samme Maade, som vi søgte den rettet inden Valget. Regeringen og Rigsdagen kan bestemme, at der ikke maa anvendes mere end dette eller hint til Forsvaret, men Bestemmelserne maa træffes ad normal Vej, ikke ved Lovgivning paa Finansloven.

Vi er i øvrigt af den Opfattelse, at der kræves et stort og sagligt Oplysningsarbejde ude blandt Vælgerne for at ændre det Resultat, der fremkom den 24. April. Og dette Oplysningsarbejde vil vi forsøge at udføre. Herinde paa Rigsdagen vil vi være den korrekte Opposition, en saglig Opposition. Men efter Regeringens Anslag kan jeg tilføje: ogsaa en skarp Opposition.

Niels Frederiksen: Her ved Finanslovsforslagets fornyede Behandling er det jo kun rimeligt, at Partiernes Ordførere beskæftiger sig med det Folketingsvalg, der fandt Sted den 24. April. De foregaaende Ordførere for Partierne har ogsaa ret indgaaende omtalt baade Valgkampens Forløb, Valgets Resultat og de politiske Følger af Folketingsvalget, der allerede har fundet Sted, og som vil kommen i den nærmeste Tid.

Det forekommer mig, at det interessante ved Folketingsvalget den 24. April var den betydelige Forskydning i Partiernes Stemmetal. Socialdemokratiet havde en overordentlig stærk Fremgang i Vælgertal, en Fremgang fra Befolkningslag, som ikke kan betegnes som tilhørende en bestemt Samfundsklasse. For mig staar det saa sikkert, at en Fremgang i Stemmetal og Indflydelse som den, der er foregaaet, maa styrke en Politik paa et bredt demokratisk Grundlag. En saadan Fremgang for dette Parti bevirker, at Paastanden om, at det er et Parti, der i væsentlig Grad er knyttet til Fagforeningsbevægelsen, i nogen Grad maa forsvinde.

Den anden store Forskydning blandt Vælgerne foregik fra det konservative Folkeparti over til Partiet Venstre. Medens den førstnævnte Forskydning i Vælgertallet sikkert var en afgjort og skarp Protest mod den Politik, særlig af økonomisk Art, der var ført af den foregaaende Regering, tror jeg, at Vælgerforskydningen fra det konservative Folkeparti til Partiet Venstre i væsentlig Grad er Udtryk for noget andet. Jeg tror, at den Tilgang, som Venstrepartiet uimodsigelig har faaet fra det konservative Folkepartis tidligere Vælgere, særlig stammer fra den Vælgerskare, som findes blandt

Storbesidderne paa Landet, Formueejerne, dem, der, hvad den økonomiske Politik angaar, gerne vilde give det afgaaede Ministerium Madsen-Mygdal en Tak for den Politik, dette Ministerium har ført for disse Interesser i den Tid, der er gaaet, og som sætter Værdien af denne Politik højere end deres Opfattelse og Interesse for Forsvarsspørgsmaalet og eventuelt deres Tilslutning til en Toldpolitik, der særlig har fundet Udtryk fra det konservative Folkeparti.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal sagde, at Venstre vilde varetage den Opgave, som det Vælgerkorps, som bragte Partiets Rigsdagsmænd herind paa Tinge, havde givet dem. Jeg maa opfatte denne Udtalelse som Udtryk for, at ogsaa den Forskydning indenfor Vælgerbefolkningen, der er udtrykt gennem det overstaaede Valg, betinger og forpligter til, at de Interesser, man i saa Henseende overlod Partiet Venstres Medlemmer, ogsaa vil blive varetaget af dem.

Ud fra disse Betragtninger forekommer det mig, at Valgets Resultat viser en Forrykkelse indenfor Vælgerbefolkningen i mere demokratisk Retning fra Vælgere, der tidligere har stemt mere konservativt partimæssigt set.

Hvad betyder dette for de fremtidige Arbejdsbetingelser i dansk Politik? Det betyder i det store og hele, at Vælgerflertallet flyttede Flertallet i Rigsdagen fra de to Partier, der før havde det, over til Socialdemokratiet og det radikale Venstre, flyttede Ledelsen af dansk Politik over til andre Partier, der er Talsmænd og Forkæmpere for et andet Grundsyn i dansk Politik end de Partier, der dannede det forrige Flertal. Valgets Udfald vil derfor være af afgørende Betydning for mange vigtige politiske Spørgsmaal, først og fremmest for det, jeg har nævnt, for, hvem der faar Ledelsen af vort Lands Politik, men dernæst ogsaa for de Spørgsmaal og Sager af politisk Art, der er skabt Mulighed for at fremme i den kommende Tid.

Det Arbejdsprogram, som Regeringen har udsendt som Grundlag for den Politik, der vil blive ført, udtrykker jo netop dette, angiver de politiske Spørgsmaal, som man vil fremme i den Tid, der kommer, og jeg kan derfor henvise dertil. Jeg vil dog gøre et Forsøg paa i sammentrængt Form at karakterisere den Forskel, der er i politisk Opfattelse mellem dem, der nu har Ledelsen i dansk Politik efter Valget, og dem, der havde Ledelsen før.

Jeg tror, man kommer det nærmest ved at sige, at Venstre og det konservative Folkeparti i den Politik, de har ført i Tiden, der